

31998L0058

8.8.1998

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 221/23

DYREKTYWA RADY 98/58/WE
z dnia 20 lipca 1998 r.
dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

wszystkie Państwa Członkowskie ratyfikowały Europejską konwencję w sprawie ochrony zwierząt hodowlanych (zwaną dalej „Konwencją”); Wspólnota przyjęła Konwencję na mocy decyzji 78/923/EWG ⁽⁴⁾ i złożyła do depozytu dokument uzgodnień;

Wspólnota, jako umawiająca się strona, musi przestrzegać zasad ustanowionych w Konwencji;

zasady te obejmują zapewnienie pomieszczenia, żywienie, pojenie i opiekę zgodnie z fizjologicznymi i psychologicznymi potrzebami zwierząt, wiedzą naukową i stosowaną praktyką;

niezbędne jest opracowanie przez Wspólnotę uzupełniających przepisów jednolitego stosowania Konwencji i jej zaleceń oraz szczególnych zasad stosowania niniejszej dyrektywy;

Parlament Europejski, w swojej uchwale z 20 lutego 1987 r. w sprawie polityki utrzymania zwierząt ⁽⁵⁾, wezwał Komisję do opracowania propozycji reguł wspólnotowych dotyczących ogólnych aspektów hodowli bydła;

deklaracja nr 24 dołączona do Aktu Końcowego Traktatu o Unii Europejskiej zwraca się do Państw Członkowskich i instytucji europejskich, aby podczas opracowywania i wdrażania ustawodawstwa wspólnotowego, w szczególności wspólnej polityki rolnej, zwrócić uwagę na wymagania dotyczące warunków utrzymania zwierząt;

różnice, które mogą zakłócić konkurencję, kolidują ze sprawną organizacją rynku zwierząt;

istnieje potrzeba ustanowienia wspólnych minimalnych standardów ochrony zwierząt hodowlanych, po to, by zapewnić racjonalny rozwój produkcji oraz ułatwić organizację rynku

zwierząt; należy również uwzględnić przepisy dotyczące warunków utrzymania zwierząt ustanowione w regulach wspólnotowych;

należy przeprowadzić badania porównawcze przepisów dotyczących warunków utrzymania zwierząt, stosowanych we Wspólnocie i w wybranych państwach trzecich łącznie z ich oceną, mając na uwadze ustalenie natury przyszłych inicjatyw Wspólnoty mające na celu wyeliminowanie zakłóceń konkurencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa wyznacza minimalne standardy ochrony zwierząt hodowlanych lub gospodarskich.

2. Nie ma zastosowania do:

- a) zwierząt żyjących na wolności;
- b) zwierząt używanych w zawodach, przedstawieniach, wydawnictwach kulturalnych i zawodach sportowych;
- c) zwierząt używanych w laboratoriach i do eksperymentów;
- d) zwierząt bezkręgowych.

3. Niniejsza dyrektywa stosuje się bez uszczerbku dla szczególnych przepisów Wspólnoty, ustanowionych gdzie indziej, a w szczególności do dyrektywy 88/166/EWG ⁽⁶⁾, 91/629/EWG ⁽⁷⁾ i 91/630/EWG ⁽⁸⁾, które nadal mają zastosowanie.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy mają zastosowanie następujące definicje:

- 1) „zwierzę”: jakiegokolwiek zwierzę (w tym ryby, gady lub zwierzęta ziemnowodne) hodowane lub trzymane celu produkcji jedzenia, wełny, skóry lub futra lub do innych celów gospodarskich;

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 88/166/EWG z dnia 7 marca 1998 r. zgodna z wyrokiem sądu w sprawie 131–86 (uchylająca dyrektywę 88/166/EWG z dnia 25 marca 1996 r. ustanawiająca minimalne standardy ochrony kur niosek przechowywanych w inkubatorach) (Dz.U. L 74 z 19.3.1988, str. 83).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady 91/629/EWG z dnia 7 marca 1998 r. ustanawiająca minimalne standardy ochrony cieląt (Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 28.). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/2/WE (Dz.U. L 25 z 28.1.1997, str. 24).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Rady 91/630/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne standardy ochrony świń (Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 33).

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 23.6.1992, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 337 z 21.12.1992, str. 225.

⁽³⁾ Dz.U. C 332 z 16.12.1992, str. 22.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 323 z 17.11.1978, str. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 z 23.3.1987, str. 185.

- 2) „właściciel” lub „opiekun”: osoba fizyczna lub prawna lub osoby odpowiedzialne lub opiekujące się zwierzętami tymczasowo lub stale;
- 3) „właściwy organ”: właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym, pewną grupą żywych zwierząt i produktów, mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego (¹).

Artykuł 3

Państwa Członkowskie opracują przepisy gwarantujące, że właściciele i opiekunowie podejmą uzasadnione kroki w celu zapewnienia warunków utrzymania zwierząt będących pod ich opieką tak aby zwierzęta nie były narażane na niepotrzebne cierpienie, ból lub zranienie.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie dopilnują, aby warunki, w jakich zwierzęta (wyłączając ryby, gady i zwierzęta ziemnowodne) są hodowane lub trzymane, biorąc pod uwagę ich gatunek i stopień rozwoju, dostosowanie i udomowienie oraz ich potrzeby fizjologiczne i psychiczne zgodnie ze stosowaną praktyką i wiedzą naukową, były zgodne z przepisami określonymi w Załączniku.

Artykuł 5

1. Komisja przedłoży Radzie propozycje, które mogą być niezbędne do jednolitego stosowania Europejskiej konwencji w sprawie ochrony zwierząt hodowlanych oraz na podstawie oceny naukowej, zaleceń zawartych w Konwencji i innych odpowiednich przepisach szczególnych.

2. Dodatkowo, co pięć lat, po raz pierwszy pięć lat od daty obowiązywania niniejszej dyrektywy, Komisja, na podstawie nabytego doświadczenia w trakcie wdrażania niniejszej dyrektywy, w szczególności środków określonych w ust. 1 oraz postępu technicznego i naukowego, przedłoży Radzie raport, z dołączonymi stosownymi wnioskami, mając na uwadze wyniki raportu.

3. Rada stanowi większością kwalifikowaną w sprawie tych wniosków.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie dopilnują, że kontrole są przeprowadzane przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Kontrole takie mogą być przeprowadzane jednocześnie z innymi kontrolami.

2. Od daty, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3, Państwa Członkowskie przedłożą Komisji raporty kontroli, wymaganych w ust. 1. Komisja przedłoży streszczenia tych raportów Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

(¹) Dz.U L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

3. Komisja przed dniem 1 lipca 1999 r. przedłoży wnioski, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9, mając na uwadze zharmonizowanie:

- a) kontroli wymaganych w ust. 1;
- b) formatu, treści i częstotliwości przedkładania raportów, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 7

1. Zawsze gdy jest niezbędne jednolite stosowanie się do wymagań niniejszej dyrektywy, eksperci weterynaryjni z Komisji mogą wraz z właściwymi organami;

a) zbadać, czy Państwa Członkowskie stosują się do ustalonych wymogów;

b) przeprowadzić kontrole na miejscu w celu upewnienia się, czy kontrole są przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Państwo Członkowskie, na terytorium którego przeprowadzana zostanie kontrola, zapewni ekspertom weterynaryjnym Komisji niezbędną pomoc, której mogą oni potrzebować, wypełniając swoje zadania. Wynik przeprowadzonej kontroli musi być omówiony z właściwymi organami danego Państwa Członkowskiego zanim zostanie opracowany i opublikowany raport końcowy.

3. Właściwy organ danego Państwa Członkowskiego podejmuje środki, które mogą być wymagane w związku z wynikami przeprowadzonej kontroli.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, tam gdzie to niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.

Artykuł 8

1. Przed dniem 30 czerwca 1999 r. Komisja przedłoży Radzie raport w sprawie:

— porównania przepisów dotyczących warunków utrzymania zwierząt we Wspólnocie i państwach trzecich, które zaopatrują Wspólnotę,

— zakresu otrzymania szerokiej, międzynarodowej akceptacji zasad warunków utrzymania zwierząt, ustanowionych w niniejszej dyrektywie, i

— zakresu, w jakim cele Wspólnoty odnośnie do warunków utrzymania zwierząt mogłyby być pomijane jako wynik rywalizacji państw nie będących członkami, które nie stosują podobnych norm.

2. Raport określony w ust. 1 zawiera stosowne wnioski mające na celu wyeliminowanie zakłóceń konkurencji.

Artykuł 9

1. Gdy stosuje się procedurę określoną w niniejszym artykule, sprawa zostaje niezwłocznie przedłożona Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu dyrektywą 68/361/EWG⁽¹⁾, zwanym dalej „Komitetem”, przez jego przewodniczącego z inicjatywy własnej lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi propozycję środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje opinię odnośnie do propozycji w określonym czasie, wyznaczonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje przyjęta większością głosów określoną w art. 148 ustęp 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli nie została wydana opinia, Komisja natychmiast przedkłada Radzie wnioski odnośnie do środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia Radzie wniosku nie podjęła ona żadnych działań, Komisja przyjmuje proponowane środki i stosuje je natychmiast, chyba że Rada odrzuciła te zwykłą większością głosów.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, w tym ewentualne sankcje, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed

dnem 31 grudnia 1999 r., z zastrzeżeniem innych decyzji podjętych przez Radę w świetle raportu określonego w art. 8, i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże po dniu 31 grudnia 1999 r. Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu, utrzymać lub zastosować na swoim terytorium ostrzejsze przepisy ochrony zwierząt hodowlanych niż te ustanowione w dyrektywie. Państwa te poinformują Komisję o takich środkach.

3. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnoty Europejskiej*.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lipca 1998 r.

W imieniu Rady
W. MOLTERER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U L 225 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

Personel

1. Zwierzęta powinny być pod opieką wystarczającej liczby personelu posiadającego odpowiednie umiejętności, wiedzę i kompetencje zawodowe.

Kontrola

2. Wszystkie zwierzęta utrzymywane w systemach gospodarczych, gdzie ich warunki utrzymania zależą od opieki ludzkiej, należy kontrolować minimum raz dziennie. Zwierzęta utrzymywane w innych systemach należy kontrolować w odstępach odpowiednich, by uniknąć cierpienia.
3. Należy zapewnić odpowiednie oświetlenie (stałe lub przenośne), aby umożliwić gruntowną kontrolę zwierząt w dowolnym czasie.
4. Zwierzętom, które zachorują lub zostaną zranione, należy zapewnić należytą opiekę bez zwłoki, jeżeli zwierzętom taka opieka nie wystarcza, to należy niezwłocznie zasięgnąć porady weterynarza. W miarę potrzeby należy chore lub zranione zwierzę odizolować w odpowiednich warunkach, jeżeli to niezbędne w suchym, wygodnym legowisku.

Przechowywanie dokumentów

5. Właściciel lub opiekun zwierząt jest zobowiązany przechowywać dokumenty przeprowadzonego leczenia i liczby stwierdzonych przy każdej kontroli zgonów.

Jeżeli wymagane jest przechowywanie odpowiednich informacji do innych celów, jest to również wystarczające do celów niniejszej dyrektywy.

6. Niniejsze dokumenty są przechowywane przez okres, co najmniej trzech lat i powinny być gotowe do okazania właściwemu organowi w trakcie przeprowadzania kontroli lub gdy jest to wymagane.

Swobodny przepływ

7. Swobodny przepływ zwierząt, mając na uwadze jego gatunek i zgodnie z nabytym doświadczeniem i wiedzą naukową, nie może być ograniczony w sposób powodujący niepotrzebne cierpienie lub zranienie.

Jeżeli zwierzę jest stale lub regularnie spętane lub zamknięte, należy zapewnić mu odpowiednią do jego potrzeb fizjologicznych i psychicznych przestrzeń, zgodnie ze stosowaną praktyką i wiedzą naukową.

Budynki i pomieszczenia

8. Materiały używane do budowy pomieszczeń, w szczególności do budowy zagród i sprzętu, z którymi zwierzęta są w kontakcie, nie mogą być szkodliwe dla nich i muszą być łatwe do czyszczenia i dezynfekowania.
9. Pomieszczenia i ich wyposażenie ochraniające zwierzęta musi być tak skonstruowane i utrzymywane, aby nie było w nich ostrych powierzchni, kantów, które mogłyby zranić zwierzę.
10. Wentylacja, poziom kurzu, temperatura, odpowiednia wilgotność i koncentracja gazu nie może przekraczać poziomu szkodliwego dla zwierząt.
11. Zwierzęta trzymane w budynkach nie mogą przebywać cały czas w ciemności lub bez odpowiedniej przerwy od sztucznego oświetlenia. Tam gdzie naturalne światło jest niewystarczające by sprostać fizjologicznym i psychologicznym potrzebom zwierząt, należy zapewnić odpowiednie sztuczne oświetlenie.

Zwierzęta nietrzymane w budynkach

12. Zwierzęta nie trzymane w budynkach w razie potrzeby muszą mieć zapewnioną odpowiednią ochronę przed złą pogodą, drapieżnikami i zagrożeniem dla ich zdrowia.

Sprzęt mechaniczny i zautomatyzowany

13. Sprzęt mechaniczny i zautomatyzowany niezbędny dla zdrowia i warunków utrzymania zwierząt musi być kontrolowany przynajmniej raz dziennie. W przypadku wykrycia uszkodzeń, należy je niezwłocznie usunąć lub, jeżeli jest to niemożliwe, należy podjąć odpowiednie kroki, by ochronić zdrowie i warunki utrzymania zwierząt.

Tam, gdzie zdrowie i warunki utrzymania zwierząt jest zależne od sztucznej wentylacji, należy zapewnić odpowiedni system zapasowy, gwarantujący wystarczającą wymianę powietrza, do zachowania zdrowia i warunków utrzymania zwierząt na wypadek uszkodzenia systemu, należy przewidzieć system alarmowy w celu ostrzeżenia o uszkodzeniu. System alarmowy należy regularnie kontrolować.

Pasza, woda i inne substancje

14. Zwierzęta należy karmić pełnowartościową dietą, odpowiednią do ich wieku i gatunku, podawanej w takich ilościach, by utrzymać je w dobrym zdrowiu i zaspokoić ich potrzeby pokarmowe. Zwierzętom nie należy dostarczać jedzenia lub płynów w sposób, ani jedzenie lub płyny nie powinny zawierać substancji, który mogłyby spowodować niepotrzebne cierpienie lub zranienie.
15. Wszystkie zwierzęta muszą mieć dostęp do pożywienia w odstępach odpowiednich do ich psychologicznych potrzeb.
16. Wszystkie zwierzęta muszą mieć dostęp do odpowiedniej ilości wody lub w inny sposób należy zaspokoić ich zapotrzebowanie na płyny.
17. Sprzęt do karmienia i pojenia należy tak zaprojektować, skonstruować i umieścić, aby zminimalizować szkodliwy wpływ rywalizacji pomiędzy zwierzętami oraz niebezpieczeństwo skażenia wody i jedzenia.
18. Żadne inne substancje, za wyjątkiem tych, które są podawane do celów terapeutycznych, profilaktycznych lub leczenia zootechnicznego określonego w art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 96/22/EWG⁽¹⁾, nie mogą być podawane zwierzęciu, o ile nie zostało to poparte badaniami naukowymi dotyczącymi zdrowia zwierząt lub stosowaną praktyką stwierdzającymi, że wpływ danej substancji nie jest szkodliwy dla zdrowia lub warunków utrzymania zwierzęcia.

Okaleczenia

19. Do czasu przyjęcia szczególnych przepisów dotyczących okaleczenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 5 i bez uszczerbku dla dyrektywy 91/630/EWG mają zastosowanie właściwe krajowe przepisy zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu.

Procedury dotyczące hodowli

20. Naturalna i sztuczna hodowla lub procedury dotyczące hodowli, które powodują lub mogą spowodować cierpienie lub zranienie danych zwierząt, nie mogą być praktykowana.

Przepisy nie wykluczają zastosowania pewnych procedur, które mogą spowodować minimalne lub chwilowe cierpienie lub zranienie lub które wymagają interwencji, które nie spowodują trwałego zranienia, tam, gdzie są one dopuszczone przepisami krajowymi.

21. Zwierzęta nie będą trzymane do celów hodowlanych, o ile można przewidzieć, na podstawie genotypu lub fenotypu, że mogą być trzymane bez szkody dla ich zdrowia i warunków utrzymania.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczące zakazu używania w hodowli niektórych substancji mających działanie hormonalne lub tyrostatyczne oraz beta-agonistów. (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 3).